

Høsbjør — ultimo oktober 1934.
 Jeg har satt denne strofe fra
 „Gode kristne“ over denne artikkel for å be-
 tene at det vi møtte på Høsbjør
 hos Oxfordgruppen på en måte ikke
 er nytt, men på annen vis dog er
 en slik levendegjørelse av det eldste
 og verdifulleste i kristendommen at
 det var som om vi aldri før riktig
 hadde sett eller forstått det — to-
 nen fra himlen lød i vår egen tid,

tonen fra himlen — !“
 Av fengselsprest
 R. SELVIG.

noen dager fri! Men noen reiste
 også av nød og trang, noen fordi
 de alt på forhånd var grepet. — Vi
 var jo mange av oss alt på forhånd
 „gode kristne“ — men det kunde
 jo ikke skade!

Jeg møtte en mann imorges:
 „hadde De god ferie?“ „Jeg har
 aldri hatt det så anstrengende!“ —
 Det begynte klokken 6 om mor-
 genen, og når det egentlig sluttet
 er ikke godt å si. Det var glade,

La oss begynne med de frem-
 medes budskap. Der blev nemlig
 ikke holdt en eneste preken — men
 man talte sammen, til hinannen,
 ikke om hinannen — og om hvor-
 dan et menneskes liv kan og skal
 åndelig ledes av Gud.

Der er fire bevegelser som idag
 griper menneskene, kanskje særlig
 ungdommen, og det er kommunis-
 me, fascisme, nazisme og Oxfordbe-
 (Forts. siste side).

Buchman, John Watt og stortingspresident Hambro.

Sittende nærmest Loudon Hamilton. Stående Fangen.

til vår egen nød, til oss personlig.
 Vi lyttet til et åndelig orkester
 under dr. Buchmans ledelse, et or-
 kester så mektig at vi blev betatt,
 og overgav oss. Jeg taler for mig
 selv, men det er mange med mig.
 Mange tenkte da de drog derop:
 dette vil bli interessant! Andre
 tenkte: jeg reiser op, for dette må
 studeres, som fenomen betraktet!
 Andre andre: det skal bli deilig å få

blide ansikter å se lørdag — de blev
 mer betenkte siden, men det lysnet
 igjen. Man blev ført ut på dypet,
 men kom igjen i havn — og da pil-
 grimssangen en kveld tonet på man-
 ge språk ut fra festsalen på Høs-
 bjør, med de åpne vinduer mot
 bygden som lå i klart måneskinn
 var det som en sang til Norge og
 verden! aldri forstummer tonen fra
 himlen —!

Oxford-gruppen

(Forts. fra side 1).

vegelsen. Slik pleier folk å tale, sa dr. Buchman, men hvis Oxfordbevegelsen skal regnes med her er det galt å si det slik — „det er ikke gruppen, men det er den Hellige ånd” — „den er vår fører, vår diktator”. „En åndelig revolusjon” det er vårt ord, og mitt syn for Norge er en åndelig revolusjon som vil være slik at kommunismen vil forekomme konservativ” — „åndelig levende celler over hele landet” — „det er intet i veien for at et land idag kan bli i like høy grad kristent som Russland er blitt kommunistisk”!

Og så kom de, den ene etter den annen, og la sitt gamle og nye liv åpent for oss; ulykken og lykken; og de sparte hverken sig selv eller andre; og de hjalp oss med den hjelp de selv hadde fått så det falt som skjell fra våre øine. Våre innvendinger bleknet, våre problemer forenkledes, våre spørsmål fikk svar. Ikke alle på engang, men det ene etter det annet. Det var alle toner, og en tone måtte iallfall nå enhver.

Vi fikk se fariseismen under alle dens masker, med all dens kamouflasje. Vi så blandt annet hvordan vi før hadde talt om og bekjent andres synder, ikke minst vi gode, fromme kristne. Og vi som stadig har vært så iherdige til å be Gud om alt det han skal gjøre for oss, vi blev kraftig minnet om hvad Gud vil oss, og hvad han vil at vi skal gjøre.

Vi fikk ikke bare høre om, men blev ledet til selv å prøve og å gjennomføre den stille stund, ved morgentid og stadig ellers. Den stille time som skal være vår private trådløse forbindelse som naturlig knytter kontakten med Gud så vi uten vanskelighet får vite Guds vilje og plan med vårt liv. Vi blev minnet om at når man ringer op doktoren pleier man ikke henge av røret før man har fått hans råd og er man kløk skriver man det ned fordi de fleste er glemsomme. Og likesom en trådløs forbindelse kan være mer eller mindre god kan også bønnen i den stille time være det, og da må hindringene ryddes av veien — den klare, sterke røst fra Gud kommer når man er helt ærlig, ren, uselvisk og kjærlig. Det som er i ulage, må bringes i orden; og det skjer gjennom å erkjenne og bekjenne sin synd.

Synden er noe bestemt og avgjort; den er hverken stor eller liten, den er alltid det samme. „Vi”, sa en av gruppen, er „spesialister i synd”, ikke for å dvele ved den,

men for å overvinne den, for å føre livet tilbake til Kristi standard. Og synden er alt det som skiller fra Gud og vår neste. Det er alltid noe bestemt, ikke noe sagt og alment, det er det som skaper frykt, lammer, blinder, formerer sig i vårt liv — blir nevrose.

Vi fikk møte den „kristne ateist” — „den overanstrengte kristelige organisator” som utrettet så meget at det intet resultat gav. Vi møtte presten som hadde så mange, gode anvisninger for andre at han hverken kunde hjelpe sig selv eller dem. Og vi fikk se at den prest som er en „blanding av en konstabel og en søndagsskole-lærer” han kan ikke gjøre effektiv tjeneste.

Ateisten fortalte oss at han hadde funnet Gud — og vi så det og blev overbevist gjennom livets egen tale og et strålende lykkelig menneskes ansikt.

Collegestudenten som forsømt sitt studium for motorsyklen blev den første blandt like, ikke bare i sykling men også i åndelig idrett. Forretningsmannen som snøt forsikringsselskapet gikk tilbake og gav nytt og ærlig oppgjør. Den troløse ektemann blev en god mann og en far barna tilbad og fulgte. De vanskelige spørsmål mellom moderne ungdom og gammeldagse foreldre løses ved en stille time hvor hverken mors eller fars røst, heller ikke barnets, er avgjørende — men Guds vilje! Likeså naturlig som barn og foreldre taler sammen, vender de sig alle, til Gud.

En liten studentgruppe forandrer et helt college — i et fengsel gjør én vokter hvad tidligere fire knapt maktet. Gruppen preparerer for livet; den vil vinne ungdommen for Kristus så den kan bygge en ny nasjon — og den er iferd med det. Religionen er ikke lenger kjedelig og livsfjern, den er et morsomt, dristig og nytt, overraskende liv; en opdagelsesreise i en ny og ukjent verden hvorfra

der kommer inspirasjon til å endre dette liv.

Og mens vi før alltid har vært vant til å se hen til andre, begynner her alle ting med oss selv.

Bestyrerinnen for den store pikeskole ordner først sine egne kommodeskuffer før hun ordner op med lærerinner og elever; og den kjedelige skoleandakt erstattes med en stille stund hvor elever og lærere lytter til Guds røst og hører den — så barna sier: „det er så morsomt å få vite hvad Gud vil med oss!” Livet får ny disiplin. Alle søker sammen den høiere autoritet. Gud blir skolens egentlige „rektor”, likesom han blir forretningenes „administrerende direktør”; den Hellige ånd blir alles diktator. Grensene for det mulige flyttes i den grad at det umulige blir mulig.

Ikke en eneste gang, ikke i noen situasjon er det tale om lære, om meninger, om konfesjoner — kun om Gud, kun om lydighet mot Kristus. Og fordi alle vanskeligheter og all den åndelige ledelse man får deles — man beholder intet for sig selv, faller alle murer så den romerskkatolske kardinal kan velsigne den presbyterianske prest og omvendt.

Man blir enig med professor Brunnes som for en tid siden sa at hvis Calvin, Luther og Zwingli var kommet sammen på Oxford-

gruppens vis og hadde delt alt med hinannen — „sharing” sier Oxford-gruppen — så hadde vi ikke hatt alle de unødige og ukristelige kirkesplittelser; men det var realisert: at de alle må være ett!

Slike ting oplevet vi på Høsbjør — vi både hørte om det og vi så det. Vi oplevet endog midt iblandt oss noe av det som ellers er skjedd i verden — nu skjedde det hos oss — og det vil kanskje skje i stigende grad.

En ny livskvalitet utfollet sig for oss og grep oss — vi kunde simpelthen ikke stå imot — vi måtte overgi oss.

Mange fikk det ondt en tid — men det blev en strålende befrielse etterhvert. Her var ikke bare en psykoanalytisk metode — her var hjelp og helbredelse. Etterat man har sett det nye liv kan man ikke vende tilbake til det gamle. I løpet av 3 dager lærer man mer enn i 30 år, hele livet blir en konstant vekst; en daglig overgivelse til Gud, man får daglig sin marsjordre fra Gud gjennom den stille times bønn og lytten og man får en ny innstilling til og et nytt samfund med mennesker. I den grad dette skjer med alle skjer de forandringer i verden som vil omskape den.

Mens verden holder på å gå tilgrunne er den guddommelige og profetiske ånd blitt virksom hos oss og har brutt igjennem. Her er noe av et åndelig uvær og midt i dette lyder tonen fra himlen — at hos Kristus finnes en løsning for alle problemer. Vi har møtt dette Kristusliv sundt og naturlig, mer harmonisk, glederikt og betagende enn livet uten Gud.

Til styrkelse og utdypelse av dette liv blev vi ført til et bibelstudium så morsomt, jeg bruker med vilje dette ord, at det var som en opdagelsesreise gjennom et interessant kanalsystem for tilførsel av åndelige verdier til å stille vår sjelelige tørst med.

Hvad jeg her har prøvet i kortet å feste til papiret er bare bruddstykker, fra alle leire og mange land. Det er ikke eventyr eller fantasi, men virkelighet; det skjer rundt om i verden, og nu også hos oss, blandt annet på Høsbjør. Det kan vanskelig berettes om, det må egentlig oppleves og erfares.

Jeg kommer ikke fra noe almindelig religiøst møte, men fra et „House Party”, hvor Gud var en levende realitet, som jeg knapt noen gang før har møtt Ham.

R. SELVIG.

P. S.

Efter at ovenstående var skrevet ser jeg at mine to tidligere små artikler har vakt noen motsigelse. Jeg vil dertil gjerne bare få si at jeg kun har skrevet hvad jeg har følt jeg måtte skrive. Møtet med Oxford-gruppen har betydd så meget for mig at jeg ikke kan tie stille. Mere enn noen gang før står det slik for mig at en tro uten vidnesbyrd er død; og vidnerbyrdet er både ord og dåd, uopløselig forbundet.

At jeg nu igjen har skrevet, og kanskje også kan komme til å gjøre det igjen, håper jeg ikke må skade noe menneske, eller Oxford-gruppen. Jeg skriver ikke som „liberal teolog”, men som et menneske for hvem gruppen har gjort gamle ting nye, og den har lært mig meget nytt, blandt annet at det i kristendommen overhodet ikke kommer an på teologiske anskuelser, men kristelig liv, hvad jeg vel visste før, men nu i den grad at jeg anderledes enn før også kan elske folk av andre meninger enn mine egne. Når jeg drister mig til å skrive så er det blandt annet fordi dr. Buchman, på mitt direkte spørsmål om jeg kunde skrive, svarte: „I give you a free hand to write what you are guided to.”

Jeg kan ikke tie stille. Andre, som ikke har hatt lykken og anledningen til å være med må få lov å ta del i det. Jeg kommer ikke til å opta noen diskusjon eller noen polemikk, gruppen argumenterer ikke.

R. S.